

Zsávolya Zoltán

KÖNNYŰ NEGYED

Előbb hajnal, reggel, s amikor
a dél elvágja napunkat,
a málló utakon addig velünk
homályló árnyékunkon is átragyog
a fény.

Visszatérünk. A szálloda
előtti téren sok színes
zászló. Enyhe, merev vitorlalebegés.
Fémes, tükrösre kopott égbolt;
felhők helyett az üresség vonul,
vagy áll egy helyben. Nem tudom.

Egyáltalán: semmit se tudni. Majd
kilépni este újra a felületek
kanyargójába. Nincsen máshova
a lebegő negyedből: nyugat felől
a látás hálószelei közti víz,
az alkonyat; felúszó kontúrjaival.
De séta közben azért egy hirtelen
udvar mégis. Az összes kádárok udvara,
mondjuk. Mélyén az előlünk menekülő
ügyetlen szél lerogzítetlen hordókat döntöget.

Onnantól lépcsőfordulók. Gazos
és ápolt-nyirkos kertek, a hegyre fel;
erdőzuhany a hegyről. A fákon lampion.
Még túl sok is. Sós légáram az öböl felől.

Majd kissé lejjebb fényes köztetek, ha este
van és zivatar. Sok a halott
államférfi a negyedben. Kőszobrokat
vedlett ide a testük; s a testek árnyékait
vedlik még ezek a szobrok. Napon át,
éjjelen át.

Hosszú hetek telnek el így
itt. Az egész lassú hűvös ősz.

Annyira jó, olyan jó
vászon-fehér kabátban!